DE AVONTUREN VAN JOE JENKINS

(Vervolg) VII. VOORSTE LOGE No. 1.

Eindelijk moet ik U nog op een bijzonder verzwarende omstandigheid opmerkzaam maken. De vermoorde zat nog na zijn dood in een vreedzame houding in zijn stoel, het gezicht naar het tooneel gekeerd. Een bewijs, dat de binnengekomene, die ongeveer een half uur naast hem gezeten heeft, hem van nabij bekend is geweest. Dat deze echter eveneens de moordenaar is, lijdt geen twijfel."

„Ik *was* het niet."

„Mijnheer Valoni — ik neem U gevangen onder de zware verdenking, uw vader vermoord te hebben."

De tijding van de arrestatie verbreidde zich als een loopend vuurtje door de stad. Het publiek, wiens opwinding dagelijks grooter wordt, heeft zich in twee partijen verdeeld: de eene zweert erop, dat Ernst Valoni de moordenaar is, de andere is overtuigd dat Valoni onder geen omstandigheden de daad heeft kunnen begaan. Wij zullen onpartijdig en objectief over het verdere verloop van deze sensationeele geschiedenis berichten.

24 November.

Lieve Clara!

De „Sensatie" gaat schitterend. Vandaag hebben we alleen door straatverkoop 1000 exemplaren afgezet. In de zaak Valoni niets nieuws. Hoogstens zou te vermelden zijn, dat de stemmen, die voor zijn onschuld spreken, sterk vermeerderen. Zelfs op het politiebureau hoorde ik voor eenige dagen de meening uitspreken, dat Valoni Junior onschuldig was. Overigens moet Valoni den bekenden detective Mr. Joe Jenkins, die op 't oogenblik in Duitschland vertoeft, van zijn zaak op de hoogte gesteld hebben.

Vele groeten, Koert.

30 November.

Lieve Clara!

Gisteren heb ik een interessante kennis gemaakt. Na langen tijd was ik voor den eersten keer weder in het Rembrandt-theater, dat onder een nieuwe directie weer is geopend. In den foyer viel mij een lange, breedgeschouderde heer op, in het gladgeschoren gezicht met de breede kin stonden een paar koele, grijze oogen, die rustig vorschend menschen en dingen te doordringen schenen. Ik informeerde naar hem, en men zei me, dat het Mr. Joe Jenkins was, de beroemde Amerikaansche detective. Door den regisseur van den schouwburg werd ik later aan hem voorgesteld. Hij kende mijn naam; hij had mijn artikelen in de „Sensatie" gelezen, en hij wenschte mij geluk, met mijn, zooals hij zei, scherpzinnige en deskundige beschouwingen, die hem zeer geboeid hadden. Hij is een hoffelijk en aangenaam mensch, met de allures van iemand, die de geheele wereld gezien heeft. Hij heeft mij overigens verzocht, hem met zijn opsporingen te ondersteunen. Natuurlijk heb ik toegestemd. In het eerstvolgend nummer van de „Sensatie" zullen wij het portret van Mr. Joe Jenkins brengen. Je Koert.

5 December.

Lieve Clara!

Met Joe Jenkins heb ik bijna vriendschap gesloten. Gisteren heeft hij mij een bewijs gegeven, hoe hij werkt. Hij haalde mij om 10 uur 's morgens af van de redactie, om met mij naar het hoofdpostkantoor te rijden. Denk eens aan: hier heeft hij het volgende vastgesteld: de jonge Valoni is inderdaad op den avond van den moord opgebeld geworden, in zijn bureau in den schouwburg, en wel om 9 uur 10 minuten. De aanvraag is van een der publieke telefooncellen geschiedt — de gesprekken worden zooals bekend is, geregistreerd wegens de contrôle over de betalingen. En nu komt het merkwaardige. Weet je vanwaar de aanvraag gekomen is? Uit den foyer van den Rembrandtschouwburg. Is dit niet ongelooflijk?

En bovendien vreeselijk onvoorzichtig! Deze ontdekking kan overigens tot twee verschillende uitkomsten leiden: of Valoni is onschuldig en het gaat inderdaad om een andere, die getelefoneerd heeft, om Valoni uit den schouwburg weg te lokken — of deze aanvraag was afgesproken werk; Valoni heeft de onderzoekingen naar deze aanvraag vooruit ingezien, en de aanvrager was een medeplichtige van Valoni. Jenkins is druk bezig, den betreffende, die vanuit den schouwburg naar het kantoor van den schouwburg getelefoneerd heeft, op te sporen. Gegroet Koert.

8 December.

Lieve Clara!

Joe Jenkins heeft een nieuwe ontdekking gedaan. Ze lijkt niet gewichtig, maar ze kan onder zekere omstandigheden aan de gansche geschiedenis een beslissende wending geven. Valoni Junior heeft den schouwburg in een pelsjas verlaten en is in een ulster teruggekeerd. Het merkwaardige daarbij is: deze ulster, een hel-gele, lange raglan, is naar 't zeggen van Valoni sedert Maandagnacht spoorloos verdwenen. De loge-portier, de garderobe-juffrouwen en ook de portier herinneren zich heel nauwkeurig, dat Ernst Valoni in 'n ulster was, toen hij terugkeerde. De helgele kleur moest een ieder opvallen. De loge-portier weet het zooveel te zekerder, daar de ulster het karakteristieke parfum verspreidde, dat de jonge Valoni gebruikte. „Orchideeën". En — de prosceniumloge No. 1, geeft nog heden een zachte geur van orchideeën. Merkwaardig niet? Koert.

12 December.

Lieve Clara!

Joe Jenkins verwent mij een beetje met zijn vriendschap — ja, om de waarheid te zeggen, hij valt me dikwijls een beetje onverwachts op mijn dak. De beroemde detective schijnt buitengewoon met mij ingenomen te zijn — wat op zichzelf beschouwd zeer vleiend is —, jammer genoeg echter drukt hij deze gevoelens van zijn vriendschap echter daardoor uit, dat hij mij op alle mogelijke en onmogelijke tijden van den dag formeel overvalt. Nu pas komt hij om 7 uur 's morgens bij me. Ik denk dat er wonderwat gebeurd is — en wat wil hij ten slotte? Hij vraagt me slechts, of ik den misgreep heb opgemerkt, dien de beroemde gast uit Weenen onlangs tijdens de „Romeo en Julia"-voorstelling begaan heeft. Op den avond van den moord, weet je?

„Heb je opgemerkt," vroeg hij, „hoe schijnbaar de moordstemming reeds in de lucht gehangen moet hebben?" Toen ik hem verbaasd aankeek, ging hij verder: „Is het U niet opgevallen, dat de gast uit Weenen in de scène van de kapel in de laatste acte verzuimde op te treden? Het tooneel is ongeveer een halve minuut leeg gebleven, toen is de gast vliegensvlug te voorschijn gekomen. Hebt U dat niet gemerkt?"

„Natuurlijk," zei ik, „hoe zou ik dat niet bemerkt hebben." Toen begon Jenkins plotseling uit volle borst te lachen en zei: „Haha — erin geloopen! . . . er is niets vanaan!" Voor een detective een beetje kinderachtige grap, niet?

Een andere grap van Jenkins. Voor enkele dagen kom ik 's avonds om twaalf uur naar huis. Mijn hospita is nog wakker. Zij vertelt mij, dat om 10 uur Mr. Jenkins was geweest

MAARTEN LUTHER MET DEN DOCTORSHOED OP 38-JARIGEN LEEFTIJD. (1521). KOPERGRAVURE VAN L. CRANACH DEN O.

Bij A. W. Sijthoff's Uitg. Mij. te Leiden zal binnen eenige dagen verschijnen: Luther, een Gedenkboek op den 400sten verjaardag der Kerkhervorming door Johannes Luther. Bewerkt door Ds. P. van Genderen Stort. De prijs van dit werk, dat rijk geïllustreerd is met platen in en buiten den tekst, zal bedragen, keurig gebonden, f 1.95.

en beweerd had, dat ik hem mijn rok beloofd had. Nu moet ik hierbij opmerken: ik bezit niet eens een rok. Mijn hospita deelt hem dit mede — maar hij laat zich niet afschrikken. Hij rustte niet eer of mijn hospita moest in zijn tegenwoordigheid mijn kast openen en hem de voorhande kleedingstukken toonen. Toen was hij gerust. Toen ik Jenkins den volgenden morgen daarover ter verantwoording riep, lachte hij zich halfdood en verklaarde, dat alles niets dan een grap geweest was. Zonderlinge grap!

Soms is hij weer heel aardig en aangenaam. Gisterenavond komt hij om 9 uur met een flesch punch bij me en noodigt me uit een glaasje met hem te drinken. Daarop gaat hij naar de kachel, haalt zaakkundig de asch eruit, maakt vuur aan en weldra zitten we bij een glas bourgogne-punch. Na langen tijd heb ik voor den eersten keer weer eens goed geborreld. Jenkins is een heerlijke drinkkameraad en we hebben over al het mogelijke gepraat. Het meeste kan ik me niet meer herinneren — je begrijpt waarom — ik weet alleen nog, dat we over jou gesproken hebben. Ik heb ook je portret laten zien, en hij laat je hartelijk groeten.

Wij zullen ongeveer aan ons vijfde glas zijn gekomen, toen Jenkins plotseling in zijn stoel achterover leunde, nadenkend naar den grond keek en zei:

„We zullen eenige verrassingen beleven, Mr. Harsfeld. In de volgende dagen!" Ik keek hem glimlachend aan. „Spreekt U van de moordzaak?" Hij knikt. „Dus houdt U Valoni niet voor den dader?" vraag ik. „Neen," zegt hij. „En U is den werkelijken moordenaar op 't spoor?" „Ja."

Je kunt je indenken, hoe nieuwsgierig ik was; maar ik hield het voor niet practisch om te vragen — wat overigens bij Joe Jenkins ook geen doel zou hebben. Hartelijke groeten. Koert.

17 December.

Lieve Clara!

Vandaag kwam Jenkins bij mij op de redactie. „Houdt U gereed," zei hij, „morgen zullen we hem hebben." „Wien?" vroeg ik.

„Den moordenaar."

„Werkelijk?"

„Morgenmiddag om 12 uur."

„Waar."

„In café Tirius. Kom mee!"

„Dus zal ik erbij zijn?"

„Ja. U hebt me tot hiertoe geholpen; U zult ook dat bijwonen. Bovendien geeft het een voortreffelijk artikel voor de „Sensatie". Houdt U dus gereed. Ik haal je morgenmiddag om kwart voor twaalf aan je huis af."

Je kunt je indenken, hoe benieuwd ik ben. Ik schrijf je morgen uitvoerig. Groetend Koert.

18 December.

Lieve Clara!

Het is voormiddag. Ik ben in een buitengewone spanning. Om kwart voor twaalf zal Jenkins komen en mij naar de plaats voeren, waar hij den moordenaar gevangennemen zal. Wat zal ik zien? *Wie* zal het zijn? Om mijn opwinding wat af te leiden — juist hoor ik Jenkins komen.

(Een uur later).

Mijn lieve schat... afscheid... afscheid nemen is de boodschap. Ik heb het spel verloren. Vergeef me, als je kan, en denk: ik heb het om jou gedaan.

Buiten voor mijn deur loopt Joe Jenkins op en neer. Ik hoor zijn regelmatige schreden als die van een gevangenbewaarder. Hij heeft zijn belofte vervuld. . . . Hij heeft mij den moordenaar getoond. De klok sloeg twaalf. Ik zag Jenkins verwonderd aan — had hij me niet gezegd . . .

„U zoudt me om 12 uur den moordenaar toonen, Mr. Jenkins," begon ik.

„Ik ben juist bezig, het te doen," antwoordt hij.

„Dus — wie is het?" vroeg ik beklemd. Toen trad Jenkins een pas op mij toe, legt zijn hand op mijn schouder en zegt:

„*U, mijnheer Harsfeld!*"

En — hij heeft gelijk. Ik ben het geweest.

Ik heb vanuit den foyer aan den jongen Valoni getelefoneerd, om hem uit huis te lokken. Toen hij weg was, ben ik door den hoofdingang in zijn garderobe gegaan, heb mij daar geschminkt zoodat ik op hem leek en heb zijn ulster aangetrokken, die in de kleerenkast hing. Nadat ik mij zoo in den jongen Valoni veranderd had, ben ik door den schouwburg gegaan en heb me in de loge gezet, naast den ouden Valoni. Ook hij hield mij voor zijn zoon. Hij heeft geen enkelen keer met me gesproken — dank zij de oneenigheid, die tusschen vader en zoon bestond. Toen heb ik den oude geworgd. Het ging gauw . . . . Je zult je ontzet afvragen, waarom? Ik kan je slechts dit eene antwoord geven: uit eerzucht, uit alles verterende, dolzinnige eerzucht. Ik zocht de groote stof, de groote sensatie, die mij en mijn courant met één slag in het brandpunt van de algemeene belangstelling werpen zou. . . .

Jenkins, de menschenkenner, heeft van begin af aan verdenking tegen mij gehad. Nu begrijp ik ook zijn scherts: de zachte orchideeënlucht, die hij in mijn kleerkast gezocht en gevonden heeft, zal zijn verdenking bekrachtigd hebben. Zeker, die ulster zelf was er niet meer: Jenkins heeft in mijn kachel naar de overblijfselen ervan gezocht, en hij heeft twee knoopen gevonden, die hem zijn weg verder gewezen hebben.

Het was een proefneming. Het is gelukt — maar ik — ik betaal een hoogen prijs: mijn leven. Trots dit alles: Jenkins is een gentleman. Hij heeft mij grootmoedig vrijgelaten om je deze regels te schrijven. En hij heeft mijn revolver voor mij geladen . . .

Precies half twee zal Mr. Jenkins binnenkomen. Juist begint de kerkklok te slaan.

Leef wel. Vergeef je Koert.

Naschrift.

Juist is het schot gevallen . . .

Ik zend U den brief van den doode, zijn horloge en zijn portret. Ik wil ervoor zorgen, dat zijn gedachtenis zonder schaduw blijft. Niemand zal te weten komen, waarom hij stierf. — Vergeef ook mij. Maar ik deed mijn plicht. — God weet, hoe zwaar ze mij geworden is.

Joe Jenkins.

Zeer belangrijk!

Het is ons mogen gelukken het vertaalrecht aan te koopen van een bijzonder actueel en interessant werk:

Raspoetin — Russische onthullingen

dat in het buitenland zeer grooten opgang maakt en bij duizenden exemplaren wordt verkocht. De schrijver, die langen tijd in Russischen dienst is geweest, slechts met levensgevaar het land heeft kunnen verlaten en daarom zijn waren naam om redenen van persoonlijke veiligheid niet bekend kan maken, geeft, elke gezochte sensatie vermijdend, in dit boek een volledig en onpartijdig, maar daardoor niet minder spannend en boeiend relaas van de gewoonlijk zoo duistere en geheimzinnige gebeurtenissen, die in Rusland steeds achter de coulissen plaats grijpen. Hij stelt den lezer in staat een onbevangen blik te werpen in Rusland's politieke leven, dat geleid wordt door allerlei hoogere en lagere ambtenaren, die de gebeurtenissen bewerkstelligen, welke men in West-Europa nauwelijks mogelijk acht.

In ons volgend nummer reeds zullen wij een aanvang maken met de publicatie van dit zeer bijzondere en ongeëvenaarde werk, dat gebaseerd is op persoonlijke herinneringen van den schrijver.